

Mogyoród, 1908. április 23. – Gödöllő, 1991. május 21.

Középparaszti család kilencedik gyermekeként született. Az elemi iskolát Mogyoródon végezte, 1928-ban a gödöllői premontrei gimnáziumban érettségizett. Tanulmányait a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karán folytatta, 1935-ben jogtudományi doktorátust szerzett. A diploma megszerzése után Szegeden Kerkai Jenő jezsuita páter és Ugrin József mellett egyike azoknak, akik a parasztfiúk körében elindították a katolikus ifjúsági mozgalom, a Katolikus Agrárifjúsági Legényegyletek Országos Testülete (KALOT) szervezését. 1935 és 1939 között a mozgalom ügyvezető titkára. 1939-től a KALOT társszervezete, a Hivatásszervezet agrárfititkársága vezetőjeként dolgozott. 1941-ben katonaként részt vett a délvidéki bevonulásban. 1945-től 1946-ig a KALOT érdi népfőiskolájának az igazgatója. Az 1945-ös korszakváltás után a pártpolitikába is bekapcsolódott. Miután az 1945. évi választásokon a Demokrata Néppárt nem indult, a Független Kisgazdapárt és a DNP vezetői megállapodása értelmében belépett a kisgazdapártba, s e párt színeiben vállalt képviselő-jelöltséget. 1945. november 4-én a Veszprém vármegyei választókerületben képviselővé választották. Parlamenti tevékenysége mellett 1946 októberétől a Magyar Parasztszövetség szervezési osztályát vezette, 1947 áprilisától pedig az Országos Szabadművelődési Tanács tagjaként dolgozott. 1947 nyarán visszatért a DNP-be, s az augusztus 31-i országgyűlési választásokon ezúttal is a Veszprém vármegyei választókerületben újra mandátumot szerzett. 1947. október 7-én megválasztották az Országgyűlés egyik jegyzőjévé. 1949 márciusában, a DNP felbomlása után – több társával együtt – a Balogh páter vezette Független Magyar Demokrata Párthoz csatlakozott. A parlament 1949. áprilisi feloszlását követően visszavonult a közéletből. 1949 után korábbi ellenzéki politikai múltja miatt közel másfél évtizedig nem jutott a képzettségének megfelelő munkához. 1949-től 1953-ig szülőfalujában mezőgazdasági napszámos, illetve levélkihordó. 1954-től fizikai munkás, sertésgondozó, majd anyagmozgató az Ikarus Vállalatnál. 1962-ben Dobi István, az Elnöki Tanács elnöke közbenjárására, aki egykor az érdi népfőiskola hallgatója volt, átkerült az értékesítési osztályra. 1970-től 1973-ig az Elektromos Műszerek Gyára marketingosztályának a munkatársa, innen ment nyugdíjba. 1982-től nyugdíjasként a Gödöllői Városi Helytörténeti Gyűjteményben dolgozott. Az 1956. októberi felkelés kitörésekor beteg volt, ennek ellenére, amikor a DNP újjáalakítása napirendre került, az őt felkereső küldöttséggel Budapestre utazott, s részt vett a párt elindításával kapcsolatos megbeszéléseken. Az 1960-as években helytörténeti kutatásokba kezdett, megírta szülőfaluja történetét. Két néprajzi munkája országos díjat nyert. 1975-től a Hazafias Népfront helytörténeti és krónikaírói szakosztályának a tagja. 1983-ban felvették a Magyar Történelmi Társulatba. A rendszerváltás idején a Kereszténydemokrata Néppárt tagja lett, mint volt képviselőt beválasztották a párt Intéző Bizottságába. 1990-ben, bár felkérték a választáson való indulásra azt betegsége miatt elhárította.